

לא שישה אמריקאים מיקרובים, אלא עמישראל יחרון את דינו של אריאל שרון

וששת המושבעים יחליטו את אשר יחליטו - אמר או לא אמר נקמה / אבל שש מאות מושבעים צועקים את דבריו מתוך האדמה: כמילים נרגשות אלה כיטא חיים חפר השבוע את דעתם של רכיס כיש" ראגבי ההצגה הנערכת בבית-ה מישפט הניוירוקי, שבו נקראו שישה אנשים מן הרחוב האמריקאי ההחליט על עתידו הפוליטי של אריאל שרון בישראל.

בצורה מעורגת יותר אמר דברים דומים העיתון ניוירוק טיימס הפרו-ישראלי: „בעוד שאריאל שרון נלחם באולם בית-המישפט בניוירוק כדי להציל משהו משמו הטוב, החליטה הממשלה הישראלית לנער את חוצנה ממילחמתו בלבנון, נסיונו של הגנרל הרבכני להיעזר בחוקהריבה האמריקאי קאי היה בגדר תיאטרון, אך במציאות אין עוד ספק לגבי האסון שהוא גרם לו“.

את פסקהדין הסופי על ההרפתקה של אריאל שרון וחבריו בלבנון לא יחרצו שישה מושבעים מיקרובים בניוירוק, יחרצו אותו השבוע חיילי צה"ל בלבנון, כאשר נשאלו על-ידי כתיבי הטלוויזיה, הרדיו והעיתונות, כעשרות רבות של שירות, על דעתם על החלטת הממשלה להסתלק מלבנון, הם הביעו פהאחד את דעתם: לצאת! בניגוד למושבעים הודים, החיילים לא היו זקוקים לימים על גבי ימים כדי להגיע לפסקדינם. הם החליטו בו במקום, ובכל רחבי לבנון הרומית לא

נמצא אף חייל ישראלי אחד שתמך בהמשך השהות בארץ המקוללת, שאי ליה פלש אריאל שרון בקריאות-היוד לפני 31 חודשים ו-611 הרוגים.

שפן מן המינבועת. ברגע האחרון, בשעה שהכל המתינו לתשובת המושבעים במישפט הניוירוקי על השאלה המכרעת (אם השבועון טיים כתב מה שכתב כודון) שלף כתבי השבועון רוד הלוי שפן מן המינבועת, כדברו מול מצלמת הטלוויזיה הישראלית טען הלוי כי האלוף (מיל) יהושע שגיא, או ראש אמ"ן, נשלח לפגישה עם ראשי הפלאנגות במחנה קאראנטינה במיזרח ביירות, כדי לדרבן אותם למעשי נקמה על רצח כשיר אליג'מיל. הוא רשם זאת כפתק, שבו נקב גם את התאריך: 15 בספטמבר 1982, ערב הטבח בשני המחנות. את הפתק הגיש לוועדת-החקירה של השופט יצחק כהן. הלוי קבל על כך שממשלת-ישראל לא הניחה לבית-ה מישפט לעיין בפתק זה, המצוי בתיקים הסודיים של הוועדה.

שפן זה — אם אכן הוא אמיתי, ולא פעולול של קוסם — יאחר את המועד כדי להשפיע על המישפט בניוירוק, אך הוא מחייב כירור חדש בישראל. מי יכול היה לשגר את ראש אמ"ן למשימה כזאת? הרמטכ"ל דאז — חבריכנסת רפאל (רפול) איתן?

שרי-הביטחון דאז, אריאל שרון? **פני גיבור.** שרון עצמו העמיד השבוע פנים כאילו נחל ניצחון גדול, חסריו מכינים לו קבלת פני-גיבור עם שובו לארץ, אחרי שנעדר ממנה במשך שבועות וחודשים, היעדרות זו הגיעה לשיא ההפקרות כאשר סירב לחזור גם להצבעה על הנסיגה מלבנון — בעיקבות המילחמה שהוא גרם לה יותר מכל אדם אחר.

אך שום פעוללים ותעלולים לא

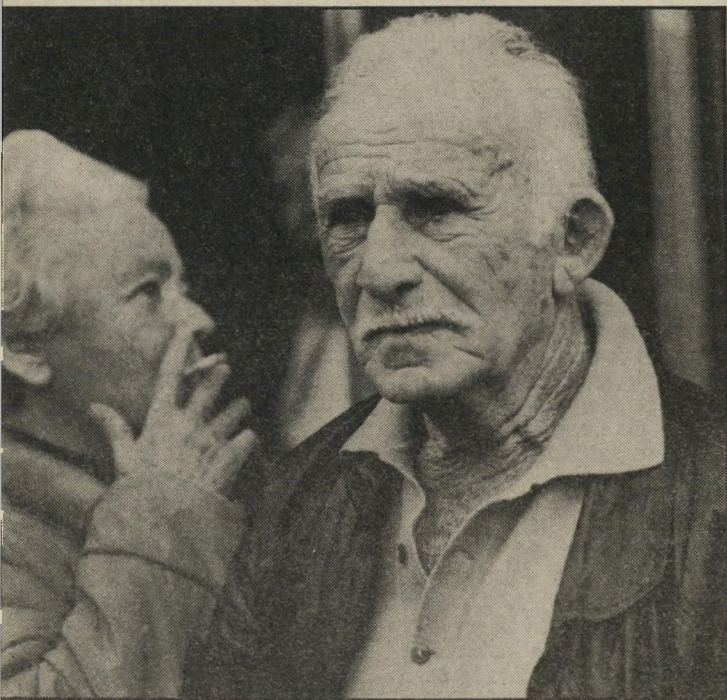
ציפורה בנטוב ובנותיה ליד הקבר בלי רבנים, בלי תפילות

אחד התצלומים האחרונים של בנטוב

מאיר יערי נפרד מבנטוב בלי צביעות

שמעון אבירן בהלוויה בלי פשרות

ישנו דבר לגבי פסקדין ההיסטוריה על מילחמה זו, הוא כבר נחרץ.

מיפלגות אחרון הצדקים

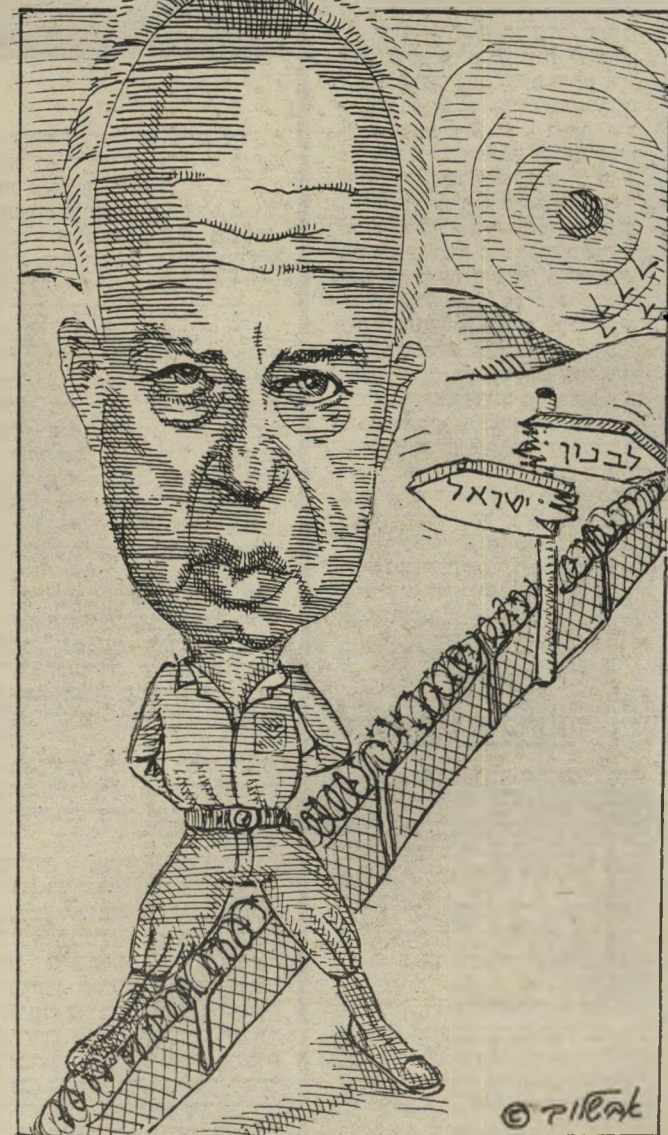
מדרכי בנטוב שנה צביעות, וגם בהלווייתו חסרו טקסים צבועים

שום רב לא הוזמן להלוויה. שום תפילה לא נאמרה בה. שום כיפה לא נראתה על ראשי המלווים. כאשר הובל מדרכי בנטוב השבוע למנוחתו האחרונה, בקיבוצו מישמר-העמק, התאים הטקס לאיש: בלי צביעות, בלי פשרות.

אישיות בלתי-מפוצלת. כא-דס בעל עקרונות נוקשים, הפתיע בנטוב תמיד בנועם הליכותיו. הוא היה איש מוסרי — לא רק בדיעותיו, אלא גם בחייו היומיומיים. מבין כל מנהיגי השומר הצעיר, לא היה איש שדבק כמוהו בעקרונות-היסוד שהינחו את המייסדים. פיצול-האישיות, שציין לאיפעם את התנועה בגילגוליה השונים, פסח עליו. כתנועה נחלנית, שהקימה את קיבוציה על אד-מה שנקנתה לאיפעם מידי פיאודלים ערביים תוך סילוק האריסים, ושהושגה לאיפעם בדרכים של חמס ועושק (בירעם), היה השומר הצעיר נתון במ צוקה נפשית ובסתירה פנימית. ריש-מית דגל במדינה דו-לאומית, תוך אר-ריינטציה קיצונית על ברית-המועצות („מולדת שניה“), אך חניכיו הם שהט-ביעו את האימרה המפורסמת: „אני מס-תכל בכעיה הערבית דרך כוונת הר-בה“.

בנטוב, לעומת זאת, לא סטה מעולם כהוא זה מן הרצון להתפשר עם הער-בים. הוא דגל בכל ליבו ברעיון הדו-לאומי, גם כשמפלגתו זנחה אותו. אחרות-העמים לא היתה לגביו סיסמה ריקה, אלא מיצווה מוסרית.

הוא נשאר נאמן לדיעותיו עד יום מותו, חודשיים לפני הגיעו לגיל 85. כזירה המדינית של ישראל 1985, היה האישי — יליד 1900 — אנאכרוניזם, ולא רק בשל גילו. רבקותו בעקרונות, התנגדותו למדיניות של כוח, למיל-חמות, לכפיה דתית, להפליה לאומית וחברתית — זרות למציאות הישרא-לית, כמו ההלוויה בלי רבנים ותפילות. **זקנים וצעירים.** יחד עם זה היה בנטוב אדם בעל מעוף. כשר-העבר דה הראשון של ישראל זכה בשעתו בקיתונות של לעג מפני שהשמיע את (המשך בעמוד 8)

רגל פה, רגל שם